

Proč to nevzdat?

Viola Zelená

Důvodů, proč jít studovat medicínu, je nesčetně. Mnoho z nás bylo při ústních přijímacích pohovorech tázáno na zdroj naší touhy stát se lékařem. Co jste odpověděli nebo co byste tenkrát odpověděli, kdyby se vás někdo ptal? Ať už je důvod jakýkoli, například touha být užitečný a pomáhat ostatním, touha dokonale poznat stavbu a funkci lidského těla, najít odpověď na otázku, co člověka drží pohromadě a co ho vlastně pohání kupředu, nebo chcete být váženým členem společnosti, dojdete zcela určitě už v době studia nebo po pár letech praxe k určité deziluzi. Zjistíte, že mnoho pacientů pomoci nechce, nebo vaše pomoc přijde vniveč, protože nejsou ochotni změnit způsob života. Také například zjistíte, že věda nakonec nedokáže odpovědět na všechny otázky a že ne všichni si lékařů váží.

Já jsem na tom podobně; ačkoli se v naší rodině lékařský titul již několikátou generací dědí, mým motorem byla touha poznat lidské tělo i mysl a potřeba jim porozumět. Deziluze přišla okolo státnice z neurověd. V tehdejšímu pojetí psychiatrie a psychologie, na které jsem spoléhala, že mi objasní zákoutí lidské duše, jsem ztratila smysl. Ač jsem se snažila najít smysl v psychózách a jiných diagnózách, nenašla jsem, co jsem hledala. Do té doby jsem studovala velice poctivě a s nadšením a najednou mi to přestávalo dávat smysl. Nicméně jsem školu vystudovala a vydala se i nadále

klinickým směrem, ale pořád trochu ve spojení s vědou. Možná jsem stále doufala, že najdu ten kýžený smysl.

Hlavní hrdina v jednom americkém lékařském seriálu říká: „Přesto všechno je to ta nejlepší práce na světě.“ „A jako proč?“ napadlo by mě v období po škole. Práce je to vskutku užitečná, vcelku zajímavá, mnohdy velice pestrá. Nicméně je to práce náročná, v některých případech i hůře ohodnocená a umí člověka zcela vysát. Nehledě na zodpovědnost, kterou s sebou nese. Proč to tedy děláme? Setrávat v nefunkčním partnerském vztahu je destruktivní a stejně je to i zde – bez smyslu dojdeme k vyhoření.

Lze tedy smysl znovu najít? Určitě a možná je dobře, že takovými krizemi procházíme. Studium medicíny si volíme často ve věku, kdy máme zcela naivní představy o světě. V průběhu studia a praxe se měníme a s ním i naše vnímání světa. Zkušenosti přetvářejí naše názory a postupem času se přirozeně mění i naše potřeby. Podle mě je důležité v tomto období neztratit sebe sama, neobětovat svou duši a tělo službě lidu.

Mým novým smyslem je kontakt, setkání s člověkem. Brát medicínu jako možnost být pozván do příběhu někoho jiného, vyslechnout a pomoci, pokud je pomoc chtěná a možná. Třeba je to opět víze naivní, ale myslím, že je to právě vztah mezi lékařem a pacientem, který může být léčivý.

Ilustrační foto. Všechny osoby jsou modelern. Zdroj: iStock